

Carry van Bruggen

(1881–1932)

18th August 2026 – Literature Under the Stars / Literatura a la Fresca

Selected and read by Marion Oprel in Dutch. Spanish translation by Mihaela Bidea.

Introduction

English

Carry van Bruggen (1881–1932) was one of the Netherlands' most perceptive intellectuals, known for her incisive cultural criticism and her exploration of the human psyche.

Her masterpiece, the modernist novel **Eva** (1927), is an intense novel of consciousness and interior monologue.

The book chronicles the development of a young Jewish woman seeking to forge an autonomous identity in the face of rigid social norms.

It offers a pioneering exploration of the tension between physical desires, sexuality and intellectual demands.

The protagonist rejects the moral and gender conventions of her time.

The novel also examines the conflict between the individual and the collective or religion.

It employs avant-garde narrative techniques to reflect the character's stream of consciousness.

Today, **Eva** is still regarded as a seminal and highly modern work due to its universality.

Excerpt from *Eva* (1927)

English

They wanted her to be silent, but there was a voice inside her that wanted to speak.

Why did the woman always have to be the memory, and the man the deed? Why did she have to wait on the shore, whilst the ships set sail for distant, unknown seas?

She looked at her hands, delicate and white, made for gentle work, so they said. But her spirit was not white and delicate; her spirit was wild and stormy, a bird beating against the bars of a cage.

They wanted to bind her with the threads of duty, the small, daily duties that were cast over her life like a spider's web until she could no longer move.

'Be content,' they said, 'be grateful.' But contentment is the death of the soul. She did not want to be the shadow of another; she wanted to cast her own light, however faint or flickering it might be.

It was as if she were walking through a thick fog, in which the voices of the world called to her to return to the safe, well-trodden paths. But something within her refused to turn back. Even if the road were lonely, even if the storm were to break her, she would press on.

Because it is better to be broken by the storm than to suffocate in the silence of a room where the windows never open.

Inleiding

Dutch

Carry van Bruggen (1881–1932)

was een van de scherpzinnigste intellectuelen van Nederland. Zij stond bekend om haar indringende cultuurkritiek en haar onderzoek naar de menselijke psyche.

Haar meesterwerk, de modernistische roman *Eva* (1927), is een intense bewustzijnsroman waarin de innerlijke monoloog centraal staat.

Het boek beschrijft de ontwikkeling van een jonge Joodse vrouw die probeert een autonome identiteit op te bouwen, ondanks de starre maatschappelijke normen waarmee zij wordt geconfronteerd.

De roman biedt een baanbrekende verkenning van de spanning tussen lichamelijke verlangens, seksualiteit en intellectuele eisen.

De hoofdpersoon verwerpt de morele opvattingen en genderconventies van haar tijd.

Daarnaast onderzoekt de roman het conflict tussen het individu enerzijds en het collectief of de religie anderzijds.

Van Bruggen maakt gebruik van avant-gardistische verteltechnieken om de gedachtestroom van het personage weer te geven.

Dankzij zijn universele zeggingskracht wordt *Eva* ook vandaag de dag nog beschouwd als een baanbrekend en opvallend modern werk.

Nederlands origineel: Fragment uit *Eva* (1927)

Dutch

Zij wilden dat zij stil zou zijn, maar er was een stem in haar die wilde spreken. Waarom moest de vrouw altijd de herinnering zijn, en de man de daad? Waarom moest zij wachten aan de oever, terwijl de schepen uitvoeren naar de verre onbekende zeeën?

Zij keek naar haar handen, fijn en wit, gemaakt voor het zachte werk, zo zeiden zij. Maar haar geest was niet wit en fijn; haar geest was wild en stormachtig, een vogel die tegen de tralies van een kooi sloeg.

Zij wilden haar binden met de draden van de plicht, de kleine, dagelijkse plichten die als een spinnenweb over haar leven werden geworpen tot zij zich niet meer kon roeren. 'Wees tevreden', zeiden

ze, 'wees dankbaar.' Maar tevredenheid is de dood van de ziel. Zij wilde niet de schaduw van een ander zijn, zij wilde haar eigen licht werpen, hoe zwak of flakkerend ook.

Het was alsof zij door een dichte mist liep, waarin de stemmen van de wereld haar riepen om terug te keren naar de veilige, platgetreden paden. Maar iets in haar weigerde om te keren. Zelfs als de weg eenzaam zou zijn, zelfs als de storm haar zou breken, zij zou voorwaarts gaan. Omdat het beter is te breken in de storm, dan te verstikken in de stilte van een kamer waar de ramen nooit opengaan.

Introducción

Español

Carry van Bruggen (1881–1932) fue una de las intelectuales más lúcidas de los Países Bajos, conocida por su incisiva crítica cultural y su exploración de la psique humana.

Su obra maestra, la novela modernista *Eva* (1927), es una intensa novela de conciencia y monólogo interior.

El libro narra la evolución de una joven judía que trata de construir una identidad autónoma frente a las rígidas normas sociales.

Ofrece una exploración pionera de la tensión entre los deseos físicos, la sexualidad y las exigencias intelectuales.

La protagonista rechaza las convenciones morales y de género de su época.

La novela también examina el conflicto entre el individuo, por un lado, y la colectividad o la religión, por otro.

Emplea técnicas narrativas vanguardistas para reflejar el flujo de conciencia del personaje.

Gracias a su universalidad, *Eva* sigue considerándose hoy una obra fundamental y de una sorprendente modernidad.

Fragmento de *Eva* (1927)

Español

Querían que ella callara, pero había una voz en su interior que exigía hablar. ¿Por qué la mujer debía ser siempre el recuerdo y el hombre la acción? ¿Por qué debía esperar ella en la orilla, mientras los barcos zarpaban hacia mares lejanos e desconocidos? Se miró las manos, finas y blancas, hechas

para el trabajo delicado, según decían ellos. Pero su mente no era blanca ni delicada; su mente era salvaje y tormentosa, un pájaro que golpeaba contra los barrotes de una jaula.

Querían atarla con los hilos del deber, esos pequeños deberes cotidianos que se arrojaban como una telaraña sobre su vida hasta que ya no podía moverse. 'Date por satisfecha', decían, 'sé agradecida'. Pero la satisfacción es la muerte del alma. Ella no quería ser la sombra de otro, quería proyectar su propia luz, por tenue o titilante que fuera.

Era como si caminara a través de una niebla densa, donde las voces del mundo la llamaban a regresar a los senderos seguros y trillados. Pero algo en su interior se negaba a dar la vuelta. Aunque el camino fuera solitario, aunque la tormenta la quebrantara, ella seguiría adelante. Porque es mejor quebrarse en la tormenta que asfixiarse en el silencio de una habitación donde las ventanas nunca se abren.
